

LEE CHILD

POMSTA

Ještě nikdy nebylo tolik ve hře... tentokrát je to osobní záležitost

POMSTA

LEE CHILD

POMSTA

Přeložila Iva Harrisová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2014 Lee Child

All rights reserved.

Z anglického originálu *Personal*

(First published by Bantam Press, Great Britain, 2014)

přeložila © 2015 Iva Harrisová

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-286-3

Pro Andrewa Granta a Tashu Alexanderovou,
mého bratra a snachu,
skvělé spisovatele a skvělé lidi.

PRVNÍ KAPITOLA

JEŠTĚ PŘED OSMI DNY plynul můj život poměrně normálně. Většinou v pohodě. Došlo k pár malérům. Občas jsem nic nedělal a pak jsem se probral k činnosti. Přesně takhle to probíhá v armádě. A přesně tak si mě našli. Můžete odejít z armády, ale armáda vás nikdy nepustí ze spárů. Ne vždycky. Ne tak úplně.

Začali mě hledat dva dny poté, co kdosi vystřelil na francouzského prezidenta. Zahlédl jsem to v novinách. Výstřel z pušky na dlouhou vzdálenost. V Paříži. Se mnou to nemělo nic společného. Užíval jsem si tenkrát deset tisíc kilometrů daleko, v Kalifornii, s dívkou, se kterou jsem se seznámil v autobusu. Chtěla být herečka. Na rozdíl ode mě. Tak jsme se po čtyřiceti čtyřech hodinách v L. A. rozešli, ona šla jednou cestou a já druhou. Zpátky na autobus, nejdřív na několik dnů do San Franciska, pak na další tři dny do Portlandu v Oregonu a nakonec do Seattlu. Díky tomu jsem se dostal blízko k Fort Lewis, kde vystoupily z autobusu dvě ženy v uniformě. Nechaly po sobě ležet hned na sedadle přes uličku jeden den staré *Army Times*.

Army Times jsou zvláštní noviny. Začaly se vydávat před druhou světovou válkou a pořád se vydávají, jsou oblíbené, vycházejí pravi-

delně jednou týdně a jsou plné praktických článků na rozličná témata: *Nová nařízení! Změny na odznacích a výložkách. K tomu se chystají další čtyři změny na uniformách!* Říká se, že všechny tyto zprávy jsou z druhé ruky, protože je opisují z oficiálních zpráv americké tiskové agentury AP, ale když si je pořádně přečtete, najdete občas mezi řádky překvapivě cynický tón. Úvodníky jsou čas od času odvážné. Nekrology čas od času zajímavé.

Jedině proto jsem se po těch novinách natáhl. Úmrtí jiných lidí vás občas potěší. Nebo nepotěší. V každém případě je o nich dobré vědět. Nic zajímavého jsem se však nedozvěděl, protože než jsem se dostal k nekrologům, narazil jsem na osobní oznámení. Která se většinou týkají vzkazů veteránů veteránům. Bývají jich desítky, všechna stejná.

Jedno se týkalo i mě.

Stálo tam černé na bílém, uprostřed stránky namačkané mezi ostatní, pět slov vyvedených tiskacími písmeny: JACKU REACHERE, ZAVOLEJTE RICKU SHOEMAKEROVÍ.

Což musel být nápad Toma O'Daye. A nepřišel mi moc duchaplný. Ne že by byl O'Day pitomec. Jinak by nepřežil. Ne tak dlouhou dobu. Na scéně působil celou věčnost. Už před dvaceti lety vypadal na sto. Vysoký, hubený, vyzáblý, mrtvolně bledý chlap, který se pohyboval, jako by měl každým okamžikem omdlít, jako nalomený žebřík. Spíš jako profesor. Nebo antropolog. Rozhodně mu to ale myslelo. *Reacher nezmezí z radaru, což znamená, že bude k nalezení v autobusech, vlacích, čekárnách a bistroch, kde se vyskytují vojáci v aktivní službě, kteří sáhnou ve vojenských obchodech jako po prvním po Army Times a nechávají po sobě jejich výtisky rozesté jako ptáci uklovnuté bobule.*

A muselo mu být jasné, že ty noviny najdu. Někde. Dříve či později. Nakonec. Protože mě pořád zajímají. Člověk opustí armádu, ale armáda neopustí jeho. Ne tak úplně. Myslel si, že jako prostředek k navázání komunikace bude stačit dvanáct osobních oznámení ve dvanácti vydáních jeden týden za druhým.

Ale podcenil svůj odhad. Oznámení zabralo hned v prvním vydání. Proto se mě tak dotklo. Zasáhlo mě do živého.

Dalo se přesně odhadnout, kde se pohybuji.

Rick Shoemaker pracoval pro Toma O'Daye. Teď je nejspíš jeho zástupce velitele. Na což by se dalo snadno vykašlat. Ale dlužil jsem Shoemakerovi službu. A O'Dayovi se o tom očividně doneslo. Proto použil Shoemakerovo jméno.

Protože si myslel, že se budu cítit povinován odpovědět.

Dalo se odhadnout, co dělám a kde se pohybuji, a to mě ranilo.

Když jsem vystoupil z autobusu, přivítal mě teplý Seattle. Bez deště. A civilizovaný v tom smyslu, že se v něm ve fantastickém množství pije káva, což se mi líbilo. Méně nadšený jsem byl z toho, že ta civilizace s sebou přináší i bezdrátovou komunikaci a na každém rohu wifi připojení, takže vymizely obchody, kde se dají koupit telefonní karty. Na jeden jsem ale narazil u rybího trhu, tak jsem zůstal stát ve sláném větríku, obklopený vůní od moře, a vytočil bezplatné číslo do Pentagonu. To číslo se nedá najít v telefonním seznamu. Člověk se ho musí naučit nazpaměť. Naučil jsem se ho před dávnými lety. Je určeno pro případy nouze. Ne pokaždé máte v kapse čtvrták.

Ozval se spojovatel, já jsem požádal o Shoemakera a byl jsem přepojen, možná někam uvnitř budovy nebo někam v Americe nebo někam ve světě, ozvalo se pár cvaknutí, v telefonu zašumělo a po dlouhých minutách mrtvého ticha zazněl Shoemakerův hlas: „Prosím?“

„Tady je Jack Reacher,“ představil jsem se.

„Odkud voláte?“

„To nemáte chytré přístroje, které vám to prozradí?“

„To máme,“ přiznal Shoemaker. „Nacházíte se v Seattlu, v telefonní budce kousek od rybího trhu. Ale dáváme přednost tomu, když nám to volaný sám oznámí. Pak se lépe povídá. Volaný tím sdělí, že je ochotný ke spolupráci. Že má zájem.“

„O co?“

„O rozhovor.“

„Vedeme teď rozhovor?“

„Neřekl bych. Co vidíte přímo před sebou?“

Podíval jsem se.

„Ulici,“ odpověděl jsem.

„Co vidíte nalevo?“

„Stánky s rybami.“

„Napravo?“

„Kavárnu za semaforem.“

„Jak se jmenuje?“

Sdělil jsem jméno.

Shoemaker nařídil: „Běžte dovnitř a počkejte.“

„Na co?“

„Za třicet minut se to dozvíte,“ oznámil Shoemaker a zavěsil.

Nikdo pořádně neví, proč je káva v Seattlu tak vynikající. Seattle je přístav, tak možná dává smysl, že ji praží na místě, kde ji vykládají, a prodávají u místa, kde byla upražena, a tím se vytváří dobrý trh, který láká stále další prodejce. Podobně jako se všichni výrobci aut stáhli do Detroitu. Nebo je v Seattlu dobrá voda. Nebo souhlasí nadmořská výška, teplota či vlhkost vzduchu. Kavárny jsou každopádně v každé ulici a rozhodně neživoří. Kavárna naproti semaforu u telefonní budky byla zářným příkladem. Hnědě vymalovaná, s obnaženými cihlami, s poškrábaným dřevem a jídelníček napsaný křídou na tabuli neměl z devadesáti procent nic společného s kavárnou. Nabízel například mléčné výrobky nejrůznějších druhů a teploty, podivné produkty s příchutí ořechů a další nesmysly. Objednal jsem si obyčejnou černou kávu bez cukru v normálně velkém hrnečku, ne v kbelíku, které jsou v poslední době tak oblíbené, a k ní citronový koláč. Posadil jsem se na tvrdou dřevěnou židli k prázdnému stolu pro dva.

Citronový koláč mi zabral pět minut a káva dalších pět. Poté se po osmnácti minutách dostavil Shoemakerův muž. Což znamenalo, že je od námořnictva, protože dvacet osm minut je dobrý výkon a válečné námořnictvo sídlí přímo v Seattlu. A přijel tmavomodrým autem. Obyčejným sedanem domácí výroby, ani trochu luxusním, ale naleštěným do oslnivého lesku. Dotyčnému táhlo spíš na čtyřicítku než na dvacítku a vypadal, že je v nejlepší formě. Měl na sobě civilní

oblečení. Modrý blejzr přes modrou polokošili a bavlněné kalhoty v barvě khaki. Blejzr byl obnošený a polokošile a kalhoty prošly už mnohokrát pračkou. Nejspíš nějaký vysoký důstojník od námořnictva. S největší pravděpodobností od speciální jednotky SEAL, bezpochyby součást nějaké zamlžené sdružené operace pod dohledem Toma O'Daye.

Vstoupil do kavárny a přešel jediným prázdným pohledem po místnosti, jako by měl pětinu vteřiny na to, aby určil přítele či nepřítele, než začne střílet. Očividně se mu dostalo pouze stručného slovního popisu přímo z nějaké staré osobní složky, ale věděl, že hledá sto devadesát pět centimetrů a sto deset kilo. Všichni ostatní v kavárně byli Asijci, většinou ženy, a to velice drobné. Nově příchozí zamířil přímo ke mně a pravil: „Major Reacher?“

Opáčil jsem: „To už neplatí.“

Muž odušil: „V tom případě pan Reacher?“

Potvrdil jsem: „Ano.“

„Pane, generál Shoemaker žádá, abyste šel se mnou.“

Zeptal jsem se: „Kam?“

„Ne moc daleko.“

„Kolik hvězdiček?“

„Pane, nerozumím, o čem mluvíte.“

„Kolik má generál Shoemaker hvězdiček?“

„Jednu, pane. Brigádní generál Richard Shoemaker, pane.“

„Kdy?“

„Co kdy, pane?“

„Kdy byl povýšen?“

„Před dvěma lety.“

„Přijde vám to stejně zvláštní jako mně?“

Neznámý se na okamžik zarazil a sdělil: „Pane, na to nemám žádný názor.“

„A jak se daří generálu O'Dayovi?“

Muž se opět na okamžik zarazil a pravil: „Pane, neznám nikoho, kdo by se jmenoval O'Day.“

• • •

Z modrého auta se vyklubal Chevrolet Impala s policejními poklicemi a látkovými sedadly. Nejnovější na něm byla leštěnka. Muž v blejzru mě provedl centrem města, najel na I-5 a vydal se na jih. Stejnou cestou, odkud přijel autobus. Opět jsme minuli Boeingovo letiště, letiště Sea-Tac a pokračovali směrem na Tacomu. Muž v blejzru nemluvil. Já také ne. Oba jsme jen beze slova seděli, jako bychom se přihlásili do soutěže v mlčení a byli odhodláni za každou cenu vyhrát. Já jsem se díval z okýnka. Ubíhala za ním zelená krajina, kopce, moře i stromy ve stejném odstínu.

Minuli jsme Tacomu a zpomalili před místem, kde z autobusu vystoupily ženy v uniformách, které po sobě zanechaly *Army Times*. Zvolili jsme stejný sjezd. Podle ukazatelů jsme před sebou neměli nic jiného než tři mrňavá městečka a jednu obrovskou vojenskou základnu. Proto bylo velice pravděpodobné, že naším cílem je Fort Lewis. Ukázalo se však, že není. Alespoň po formální stránce. Naše cesta vedla do bývalé základny vojenského letectva McChord, ze které se stala hliníková polovina sloučené základny Lewis-McChord. Reformy. Politici by udělali cokoliv, aby ušetřili pár dolarů.

Očekával jsem krátké popotahování na bráně, protože brána patřila společně armádě a vojenskému letectvu a řidič i auto byli od námořnictva a já nebyl odnikud. Chyběla už jen námořní pěchota a Organizace spojených národů. O'Day měl však takovou moc, že auto muselo jen mírně zpomalit. Vpluli jsme dovnitř, zabočili doleva, zabočili doprava, mávnutím rukou nás propustili další bránou a ocitli jsme se přímo na rozjezdové dráze, mrňaví vedle obřích dopravních letounů C-17, jako myši v lese. Podjeli jsme pod obrovským šedivým křídlem a zamířili přes otevřenou asfaltovou plochu k osamocenému bílému letadlu. Soukromému. Malému dopravnímu. Vypadalo jako lear, gulfstream, nebo co si to bohatí lidé v současné době kupují. Pableskovalo ve slunci. Nemělo na sobě žádný nápis, jen číslo na ocase. Žádné jméno, žádné logo. Jen bílá barva. Motory se pomalu otáčely a schůdky byly spuštěné.

Muž v blejzru opsal uvážený polokruh a zastavil dvířky na mé

straně zhruba metr od úpatí spuštěných schůdků. Což jsem pochopil jako narážku. Vystoupil jsem a chvíli jsem zůstal stát na slunci. Vypuklo jaro a udělalo se hezky. Od boku se mi odlepilo auto, které mě přivezlo. Nad hlavou se mi zjevil stevard, v malém oválu ústí kabiny. Měl na sobě uniformu. Vyzval mě: „Pane, vystupte prosím nahoru.“

Schůdky se trochu zhoupily pod mou vahou. Strčil jsem hlavu do kabiny. Stevard ustoupil po mé pravé straně dozadu. Z levé strany se vysoukal z kokpitu další muž v uniformě a oznámil: „Vítejte na palubě, pane. Budete mít dneska k dispozici posádku sestávající výlučně z příslušníků vojenského letectva a než se nadějete, budete tam, kam se potřebujete dostat.“

Zeptal jsem se: „Kam se potřebuju dostat?“

„Na místo určení.“ Muž se nacpal zpátky na sedadlo vedle svého druhého pilota a oba se pustili do kontrolování budíků. Následoval jsem stevarda a ocitl se v kabině plné žlutohnědé kůže a ořechového dřeva. Cestoval jsem úplně sám. Vybral jsem si namátkou křeslo. Stevard vytáhl schůdky, zavřel dveře a posadil se na skládací sedadlo za ramena pilotů. O třicet vteřin později jsme byli ve vzduchu a prudce stoupali.

DRUHÁ KAPITOLA

USOUDIL JSEM, ŽE MÍŘÍME NA VÝCHOD od McChordu. Ne že bychom měli moc na výběr. Na západě leželo Rusko, Japonsko a Čína a nedokázal jsem si představit, že by mělo tak malé letadlo takový dolet. Zeptal jsem se stewarda, kam letíme, a dostalo se mi odpovědi, že neviděl letový plán. Což byla jednoznačně blbost. Netlačil jsem však na něj. Ve všech dalších ohledech to byl hovorný chlapík. Objasnil mi, že letadlo je gulfstream IV, zabavený při federálním řízení nepoctivému hedgeovému fondu a následovně přidělený vojenskému letectvu pro přepravu VIP osob. Usoudil jsem, že v tom případě mělo vojenské letectvo obrovskou kliku. To letadlo bylo úžasné. Tiché a spolehlivé, se skvělými křesly. Sedělo by se v nich pohodlně úplně každému. A v kuchyňce byla k dispozici káva. Z opravdového kávovaru. Požádal jsem stewarda, aby ho nechal zapnutý, ale ujistil jsem ho, že pro kávu si budu chodit sám. Což ocenil. Nejspíš to považoval za projev úcty. Jednoznačně to nebyl opravdový steward. Dělal něco jako bezpečnostní doprovod, měl schopnosti, aby si tu funkci zasloužil, a cítil se poctěný, že jsem to pochopil.

Díval jsem se z okýnka, nejprve na Skalisté hory s tmavými stromy na úpatích a oslnivě bílým sněhem na vrcholcích. Potom se vynořily žlutohnědé plochy polí, mozaika mrňavých čtverečků, stále dokola oraných, osívaných a sklízených, neustále za značného nedostatku deště. Podle vzhledu krajiny jsem došel k závěru, že jsme přetnuli roh Jižní Dakoty, prohlédli si kousek Nebrasky a vydali se přes Iowu. Což vzhledem ke složité geometrii letů ve velkých výškách znamenalo, že patrně směřujeme na jih. Nejkratší vzdušná vzdálenost. Na papíře vypadá divně, ale funguje kolem kulové planety. Vypadalo to, že letíme do Kentucky, Tennessee nebo do jedné z Karolín. Možná dokonce do Georgie.

Ukrajovali jsme vzdálenost, za monotónního hučení motorů, a po několika hodinách a dvou hrncích kávy se zlehka přiblížila země. Nejdřív jsem si myslel, že je to Severní Karolína. Zahlédl jsem dvě města, která mohla být jediné Winston-Salem a Greensboro. Měl jsem je po levé straně a trochu se vzdalovala. Z toho jsem vyvodil, že letíme na jihovýchod. Až do Fayetteville před sebou nemáme žádné město. Pouze Fort Bragg těsně před ním. Hlavní stan speciálních jednotek. Přirozené ekonomické prostředí Toma O'Daye.

Opět chyba. Nebo po formální stránce správný odhad, ale jenom podle jména. Ve večerní temnotě jsme přistáli na bývalé Popeově letecké základně, která přešla do rukou armády. Nyní se jí říká jenom Pope Field a stal se z ní malý růžek přičleněný k obrovské základně Fort Bragg. Reformy. Politici by udělali cokoli, aby ušetřili pár dolarů.

Dlouho jsme rolovali, malincí na ploše velké pro celé perutě. Nakonec jsme zastavili u malé správní budovy. Zahlédl jsem nápis *Velitelství 47. skupiny logistické a taktické podpory*. Motory zmlkly a stevard otevřel dveře a spustil schůdky.

„Který vchod?“ zeptal jsem se.

„Ty červené dveře,“ poradil stevard.

Sešel jsem ze schůdků a vykročil do temnoty. Budova měla jen jedny červené dveře. Otevřely se, když mě od nich dělily dva metry. Vyšla mladá žena v černém saku a sukni. V tmavých punčochách.

V dobrých botách. Velice mladá žena. Nemohlo jí být ještě ani třicet. Měla blondáté vlasy, zelené oči a srdcovitý obličej. Zářil na něm široký úsměv na uvítanou.

Představila se: „Já jsem Casey Niceová.“

Ujistil jsem se: „Casey jak dál?“

„Niceová.“

„Já jsem Jack Reacher.“

„Já vím. Pracuju pro ministerstvo zahraničí.“

„Ve Washingtonu?“

„Ne, tady,“ opravila mě Niceová.

Což dávalo poměrně smysl. Zvláštní síly jsou ozbrojená paže CIA, která je výkonnou paží ministerstva zahraničí, a některá rozhodnutí vyžadují všechny prsty zastrčené do jedné kaše. Proto je Niceová tady na základně, navzdory svému mládí. Možná je politický génius. Něco jako zázrak. Zeptal jsem se: „Je tady Shoemaker?“

Niceová mě vyzvala: „Pojďte dovnitř.“

Uvedla mě do malé místnosti s oknem z drátěného skla. Stála v ní tři křesla, každé úplně jiné a všechna poněkud prosezená a ošoupaná. Vybídla mě: „Posadte se.“

Otázal jsem se: „Proč jsem tady?“

Niceová objasnila: „V první řadě vám musí být jasné, že všechno, co od tohoto okamžiku uslyšíte, podléhá přísnému utajení. Narušení bezpečnosti se přísně trestá.“

„Proč byste se mi měla svěřovat s tajemstvími? Nikdy jste se se mnou nesetkala. Nic o mně nevíte.“

„Prošli jsme vaši složku. Dostalo se vám povolení mít tajné informace. Nikdy vám ho neodebrali. Stále se jím musíte řídit.“

„A smím odejít?“

„Byli bychom radši, kdybyste zůstal.“

„Proč?“

„Chceme si s vámi promluvit.“

„Ministerstvo zahraničí?“

„Souhlasíte s tou částí o povolení mít tajné informace?“

Přikývl jsem. „Co ode mě ministerstvo zahraničí chce?“

„Máme jisté závazky.“

„V jakém ohledu?“

„Někdo vystřelil na francouzského prezidenta.“

„V Paříži.“

„Francouzi požádali o mezinárodní spolupráci. Aby byl nalezen pachatel.“

„Já jsem to nebyl. Nacházel jsem se tou dobou v L. A.“

„Víme, že jste to nebyl. Nestojíte na seznamu.“

„On existuje seznam?“

Na to Niceová neodpověděla, jen si zajela rukou mezi blůzu a sako, vytáhla složený list papíru a podala mi ho. Byl zahřátý jejím tělem a lehce zaoblený. Nebyl to ale seznam. Byla to souhrnná zpráva z našeho velvyslanectví v Paříži. Zřejmě od hlavního agenta CIA. Hlavy a duše veškerého dění.

Vzdálenost byla mimořádná. Vyšetřování prokázalo, že střelec se schoval na balkon bytu ležícího přes kilometr daleko. Přesněji řečeno 1273 metry. Francouzský prezident stál na otevřeném pódiu za křídly silného neprůstřelného skla. Z jakéhosi nového vylepšeného materiálu. Až na samotného prezidenta ten výstřel nikdo neviděl. V nemožně velké dálce zahlédl malý zášleh z hlavně, vysoko a dost nalevo od něj, a pak se za celé tři jasně rozpoznatelné vteřiny udělala ve skle bílá hvězdička, jako by si na něj sedl světlý hmyz. Výstřel na dlouhou, hodně dlouhou vzdálenost. Sklo ale vydrželo a zvuk kulky, která na něj dopadla, vyvolal okamžitou reakci. Prezident zmizel pod mlýnem ochranky. Později bylo nalezeno natolik dostatečné množství úlomků náboje, že se podle nich dala určit protipancéřová střela ráže .50.

Pravil jsem: „Na tom seznamu nejsem proto, že nejsem dost dobrý. 1273 metry je hodně velká vzdálenost, když se míří na hlavu. Náboj je ve vzduchu celé tři vteřiny. Jako kdybyste hodila kámen do nesmírně hluboké studny.“

Casey Niceová přikývla a řekla: „Ten seznam je velmi krátký. Proto si ti Francouzi dělají starosti.“

Zpočátku si je nedělali. To bylo jasné. Podle souhrnné zprávy strávili prvních čtyřiaadvacet hodin tím, že si gratulovali k šířce uzavřeného

prostoru a kvalitě skla. Pak jim došla skutečnost a začali žhavit mezinárodní linky. Kdo zná takhle dobrého odstřelovače?

„Kravina,“ ulevil jsem si.

Casey Niceová se otázala: „Co z toho vám přijde jako kravina?“

„Nezáleží vám na Francouzích. Ne tolik. Normálně byste vyjádřili přiměřenou účast a dali pár praktikantům za úkol napsat semestrální práci. Ale tahle záležitost se objevila na stole Toma O'Daye. Alespoň na pět vteřin. A tím se stala důležitou. Pak vám trvalo jenom dvacet osm minut, abyste pro mě poslali SEAL, a potom jste mě přepravili soukromým letadlem přes celý kontinent. Jak SEAL, tak letadlo už stály samozřejmě připravené, ale stejně samozřejmě jste nemohli vědět, kde se pohybuju a kdy zavolám, takže jste museli mít připravenou celou řadu letadel a příslušníků SEAL, všude možné po celé zemi, ve dne v noci. Jen pro případ. A jestli jste se takhle připravili na mě, připravili jste se i na jiné. Rozjeli jste pěkně velkou akci.“

„Situace by se zkomplikovala, kdyby byl ten odstřelovač Američan.“

„Proč si myslíte, že by mohl být Američan?“

„Doufáme, že není.“

„Co pro vás můžu udělat, že jsem vám stál za soukromé letadlo?“

Niceové zazvonil telefon. Vytáhla ho z kapsy, otevřela, naslouchala a zastrčila ho zpátky. Sděčila: „To vám vysvětlí generál O'Day. Je připraven vás přijmout.“

TŘETÍ KAPITOLA

CASEY NICEOVÁ MĚ ODVEDLA DO MÍSTNOSTI a patro výš. Budova byla sešlá a zařízení působilo dočasně. A také určitě dočasné bylo. Muži jako O'Day zůstávají v pohybu. Jeden měsíc tady, jeden měsíc jinde, ubytování v neurčitých domech za nic-neříkajícími nápisy jako *Velitelství 47. skupiny logistické a taktické podpory*. Pro případ, že by se někdo díval. *Proto*, že se někdo dívá, řekl by O'Day. Někdo se vždycky dívá. Přežil dlouhou dobu.

Seděl za psacím stolem a Shoemaker na židli po straně, jak se na dobrého zástupce velitele sluší. Shoemaker zestárl o dvacet let, což se dalo čekat, protože jsem ho naposledy viděl před dvaceti lety. Přibral a jeho nazrzlé vlasy prokvetly stříbrem. Měl zarudlý obličej a váčky pod očima. Na bojové uniformě se mu hrdě skvěla hvězda.

O'Day vůbec nezestárl. Pořád vypadal na sto. Měl na sobě to samé, co vždycky, vybledlé černé sako, pod ním svetr s výstřihem do V, také černý a tak obnošený, že na sobě měl víc zalátaných míst než vlny. Usoudil jsem z toho, že paní O'Dayová je stále naživu a daří se jí dobře, jelikož jsem si nedokázal představit, že někdo jiný by byl kvůli němu ochotný vzít do ruky jehlu a přízi.

O'Day pohnul dlouhou úzkou čelistí, upřel na mě mrtvé oči pod převislým obočím a pravil: „Těší mě, že se s vámi zase potkávám, Reachere.“

Opáčil jsem: „Máte štěstí, že jsem neměl nic naléhavého na práci. Jinak bych si stěžoval.“

O'Day neodpověděl. Posadil jsem se na kovovou židli, která vypadala na inventář námořní pěchoty, a Casey Niceová se posadila na podobnou židli vedle mě.

O'Day se zeptal: „Řekla vám, že je všechno tajné?“

Potvrdil jsem, že ano, a Casey Niceová po mém boku dychtivě přikývla, jako by chtěla zdůraznit, že se přesně řídila rozkazy. O'Day takhle na lidi působil.

Zeptal se mě: „Viděl jste souhrnnou zprávu?“

Řekl jsem, že ano, a Casey Niceová opět přikývla.

O'Day se otázal: „Co si o ní myslíte?“

Odpověděl jsem: „Myslím, že ten odstřelovač je dobrý střelec.“

„Jsem stejného názoru,“ odsouhlasil O'Day. „Musí být, když prodává záruku, že se strefí na tisíc dvě stě sedmdesát tři metry.“

Což byl typický O'Day. Na škole by ho označili za sokratovského. Neustále přeskakoval sem a tam, aby ukázal pravdu známou všem rozumným bytostem. Namítl jsem: „Nešlo o zaručený zásah prvním výstřelem. Slíbil, že zasáhne napodruhé. První výstřel měl rozbít sklo. Druhý měl zabít prezidenta. Bylo jasné, že první náboj se roztříští. Nebo v nejlepším případě odchýlí. Byl připravený vystřelit ještě jednou, kdyby se to sklo rozbilo. Rozhodnutí ano-ne ve zlomku vteřiny. Vystřelit ještě jednou nebo odejít. Což je působivé. Byl to protipancéřový náboj?“

O'Day přikývl. „Úlomky dali do plynového chromatografu.“

„Máme takové sklo pro našeho prezidenta?“

„Do zítřka ho budeme mít.“

„Byla to ráže .50?“

„Posbírali tolik váhy, že je to pravděpodobné.“

„Tím pádem je celá ta záležitost ještě působivější. Musela to být velká, ohavná puška.“

„Ze které se dá strefit z kilometru a půl. Kdysi v Afghánistánu dokonce ze skoro dvou a půl kilometru. Takže tisíc dvě stě sedmdesát tři metry možná není zase až takový výkon.“

Sokratovské.

Namítl jsem: „Myslím, že trefit se dvakrát z tisíce dvě stě sedmdesáti tři metrů je obtížnější než zasáhnout jednou ze dvou tisíc či více metrů. Jde o opakovaný výkon. Řekl bych, že ten střelec má talent.“

„Jsem stejného názoru,“ potvrdil O'Day. „Myslíte, že někde sloužil?“

„Samozřejmě že sloužil. Jinak by nemohl být takhle dobrý.“

„Myslíte, že pořád slouží?“

„Nemyslím. Kdyby sloužil, neměl by volnost pohybu.“

„Souhlasím.“

Zeptal jsem se: „Jste si jistý, že si nechal zaplatit?“

„Jak moc je pravděpodobné, že rozhněvaný občan je zároveň i špičkový střelec? Mnohem pravděpodobnější je, že rozhněvaný občan utratí jistou částku na volném trhu. Nebo skupina rozhněvaných občanů. Jinými slovy řečeno frakce. Zvýšily by se tím finanční možnosti.“

„Co je nám do toho? Cíl byl Francouz.“

„Náboj byl americký.“

„Jak to víme?“

„Plynový chromatograf. Byla provedena jistá měření. Před pár lety. Moc se o nich nemluvílo. Vlastně se o nich vůbec nemluvílo. Každý výrobce míchá trochu jinak slitinu. Ten rozdíl je nepatrný. Ale stačí. Je to něco jako podpis.“

„Spousta lidí kupuje americké střelivo.“

„Tehle chlap je nový na scéně, Reachere. Tehle rukopis se ještě nikde neobjevil. Byla to jeho první zakázka. Dělá si jméno. A to je zatraceně těžký úkol. Musel zasáhnout dvakrát, rychle po sobě, z pušky ráže .50 z tisíce dvě stě sedmdesáti tři metrů. Kdyby to dokázal, ocitl by se do konce života v první lize. Kdyby se netrefil, skončil by navždy v poslední lize. Což je pěkně hazardní hra. Obrovské riziko. Ale přesto vystřelil. Což znamená, že *věděl*, že se trefí. Musel to vědět. S naprostou jistotou. Vůbec nezapochoyboval, že se mu

podají dvakrát trefit z tisíce dvě stě sedmdesáti tří metrů. Kolik tak dobrých odstřelovačů existuje?“

To byla dobrá otázka. Odvětil jsem: „Upřímně? U nás? Tak dobrých? Tipoval bych, že při troše štěstí máme v každé generaci jednoho u SEALs, dva u námořní pěchoty a dva v armádě. Celkem pět najednou v aktivní službě.“

„Právě jste ale řekl, že si nemyslíte, že slouží.“

„Připočítejte pět z předešlé generace, kteří ještě nejsou v důchodu, jsou dostatečně staří, aby neměli nic na práci, a zároveň dostatečně mladí, aby jim šlo ještě střelení. Měl byste hledat v téhle skupině.“

„Tam bych našel naše kandidáty? V předešlé generaci?“

„Neumím si představit, kdo jiný by to dokázal.“

„Kolik zemí by v této oblasti připadalo v úvahu?“

„Asi tak pět.“

„Pět zemí násobeno pěti možnými kandidáty z každé z nich dává dohromady dvacet pět střelců na světě. Souhlasíte?“

„Přibližně by to mělo souhlasit.“

„Víc než přibližně. Rozvědky po celém světě mají na svých seznamech přesně dvacet pět vysloužilých elitních odstřelovačů. Myslíte, že si je jejich vlády hlídají?“

„Určitě.“

„Kolik jich tedy podle vás bude mít neotřesitelné alibi na jakýkoliv náhodně zvolený den?“

„Pokud je sledují hodně pečlivě, řekl bych dvacet.“

„Jednadvacet,“ upřesnil O'Day. „Zbyli nám čtyři chlapi. A v tom spočívá diplomatický problém. Je to, jako bychom seděli čtyři v jedné místnosti a zírali jeden na druhého. Vůbec by se mi nehodilo, kdyby ten odstřelovač byl Američan.“

„On by nějaký Američan připadal v úvahu?“

„Jeden nemá až tak úplně alibi.“

„Kdo?“

„Kolik znáte tak dobrých odstřelovačů?“

„Žádného,“ odpověděl jsem. „Nepohybuju se v jejich prostředí.“

„Kolik jste jich kdy poznal?“

„Jednoho,“ sdělil jsem. „Ten to ale nemůže být.“

„A to si myslíte proč?“

„Sedí ve vězení.“

„A to víte odkud?“

„Sám jsem ho tam poslal.“

„Dostal patnáct let, správně?“

„Pokud si pamatuju.“

„Kdy?“

Sokratovská metoda. Provedl jsem v hlavě výpočet. Spousta let. Uplynula spousta vody. Různá místa, různí lidé. Ulevil jsem si: „Doprčic.“

O'Day přikývl.

„Před šestnácti lety,“ potvrdil. „Čas utíká, když se člověk dobře baví, není-liž pravda?“

„On je venku?“

„Už rok.“

„Kde je?“

„Doma není.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

JOHAN KOTT SE NARODIL JAKO PRVNÍ SYN českých emigrantů, kteří utekli před starým komunistickým režimem a usadili se v Arkansasu. Svou šlachovitou postavou a vzhledem člověka zpoza železné opony zapadl mezi místní nuzácké mladíky a vyrůstal jako jeden z nich. Až na jméno a lícní kosti mohl být bratrancem z linie staré stovky let. V šestnácti dokázal sestřelovat veverka ze stromů, které stály tak daleko, že je většina lidí neviděla. V sedmnácti zabil své rodiče. Nebo si to alespoň myslel okresní šerif. Neexistoval hmatatelný důkaz, ale vzniklo silné podezření. Což bylo srdečně jedno verbíři od armády, jenž ho o rok později přiměl k podpisu.

Na šlachovitého kluka byl nesmírně klidný a chladnokrevný. Uměl zpomalit tepovou frekvenci skoro až na třícítku a mnoho hodin nehybně ležet. Měl nadlidský zrak. Jinými slovy řečeno, byl rozený odstřelovač. To poznala dokonce i armáda. Poslala ho do řady odborných škol a pak rovnou do Delt. Tam spojil své nadání s nepolevující tvrdou prací a udělal ze sebe hvězdu stínových tajných operací.

Na rozdíl od většiny ostatních příslušníků speciálních jednotek však nedokázal v hlavě stoprocentně oddělovat vojenskou službu od soukro-

mého života. K zastřelení člověka na tisíc metrů je zapotřebí víc než talent a fyzické schopnosti. Potřebujete k tomu ještě povolení z hloubi prastaré části mozku, kde sídlí fundamentální zábrany. Střelec musí opravdu, opravdu, skutečně věřit: *To je v pořádku. Toble je tvůj nepřítel. Jsi lepší než on. Jsi nejlepší na světě. Každý, kdo se ti postaví, si zaslouží umřít.* Většina střelců má pojistku. Kott ji ale nedokázal tak úplně zapnout.

Setkal jsem se s ním tři týdny poté, co byl na udusaném plácku za dalekým barem v Kolumbii v Jižní Americe nalezen muž s proříznutým hrdlem. Mrtvý byl seržant Armády Spojených států od Rangers. Bar sloužil jako štamlokál speciální jednotky řízené CIA a jednotka v něm ubíjela prostoje mezi střílením členů kartelů v džungli. Okruh podezřelých byl tím pádem velice malý a naprosto mlčenlivý. Sloužil jsem tou dobou u devadesáté deváté jednotky vojenské policie a dostal jsem za úkol věc vyšetřit. Protože mrtvý byl americký voják. Kdyby se jednalo o místního civilistu, ušetřil by Pentagon za letenku.

Nikdo nemluvil, ale všichni toho spoustu řekli. Věděl jsem, kdo byl v baru, a nechal jsem si všechno popsat. Vytvořil jsem si obrázek. Jeden chlap dělal tohle, jiný tamto. Tenhle odešel v jedenáct, tamten o půlnoci. Táhleten seděl vedle toho, kdo nepil pivo, ale rum. A tak dále a tak dále. Naučil jsem se z paměti celou choreografii a neustále jsem si ji omílal v hlavě, dokud hladce neběžela a nezapadala do sebe.

Až na Kotta, který nebyl ničím jiným než dírou ve vzduchu.

Nepadlo o něm skoro ani slovo. Nedožvěděl jsem se, kde seděl, co dělal, ani s kým si povídal. Zůstával více méně nepopsaný. Což mohlo mít mnoho důvodů a jedním z nich byla možnost, že ho nikdo z jeho jednotky sice nechce přímo prásknout, ale také se nikomu kvůli němu nechce nic vymýšlet. Kvůli jakémusi zákonu etiky. Nebo nedostatku představitosti. Lež má krátké nohy. Radši nic neříkat. Pro případ, jen hypoteticky a eventuálně, že by se z dlouhé, ohnivě hádky se zavražděným vyvinulo... naprosté nic. Jen díra ve vzduchu.

Neměl jsem v ruce žádné důkazy, jen nepřímou teorii a hvězdného hráče vystupujícího v utajené operaci, ale armádě sloužilo ke cti, že se nechtěla vzdát. A poměrně správně usoudila, že se nikam nedostane bez přiznání.

Tak jsem si nechal přivést Kotta.

Většina výsledků spočívá v naslouchání odpovědím, a já jsem poslouchal Kotta pěkně dlouho. Nakonec jsem došel k závěru, že v sobě má jistý sklon k nadutosti. Hluboce zakořeněný stejně jako sebevědomí a zarputilost. Nečinil rozdíl. *Každý, kdo se ti postaví, si zaslouží umřít* je bojové pořekadlo, ne způsob, jak žít.

Takové lidi jsem ale potkával celý život. Utvářeli mě. Dotyční vám chtějí všechno povědět. Chtějí, abyste rozuměli. Chtějí, abyste vyslovili souhlas. Dobře, nějaké pitomé dočasné malicherné nařízení říká, že se to nemá, ale my jsme přece důležitější. Že je to tak? Není-liž pravda?

Nechal jsem ho mluvit a pak jsem v něm vzbudil pocit souznění a v podstatě jsem ho dohnal k tomu, že přiznal ano, chvíli jsem si s mrtvým povídal. Potom šlo všechno jako po másle. Jako bych zažehl oheň pod kotlem nebo napumpoval kolo.

O dvě hodiny později ze sebe Kott vysypal dlouhé a podrobné přiznání. V podstatě šlo o to, že ho zavražděný nazval srabem. V tom spočíval zakopaný pes. Hospodské kecy se vymkly z rukou. Volaly po odplatě. Jisté věci se nedají prominout. Že je to tak? Není-liž pravda?

Vzhledem k tomu, že byl hvězdný hráč v utajené operaci, domluvili se s ním na dohodě. Na nějakém druhu vraždy, za kterou dostal patnáct let. Mně to nevadilo. Díky tomu, že nedošlo k řízení před vojenským soudem, jsem uhrál volný týden na Fidži, kde jsem se seznámil s Australankou, na kterou si dodnes pamatuji. Neměl jsem si na co stěžovat.

O'Day pravil: „Musíme si dát pozor, abychom nevycházeli z neověřených předpokladů. Neexistuje důkaz, že se od té doby byl jen podíval na zbraň.“

„Stojí ale na seznamu?“

„Museli ho tam dát.“

„Jak vysoká je šance?“

„Zcela jasně jedna ku čtyřem.“

„Vsadil byste na něj?“

„Neříkám, že je to náš muž. Jenom upozorňuju, že se musíme smířit s pravděpodobností jedna ku čtyřem, že by to mohl být on.“

„Kdo další stojí na tom seznamu?“

„Jeden Rus, jeden Izraelec a jeden Brit.“

Řekl jsem: „Kott strávil patnáct let ve vězení.“

O'Day přikývl a navrhl: „Začněme tím, jak se na něm podepsalo.“

Což byla další dobrá otázka. Jak přesně se podepíše patnáct let vězení na odstřelovači? Na dobrou střelbu má vliv spousta faktorů. Mohlo utrpět ovládání svalů. Při dobrém střelení musíte být zároveň uvolnění i napjatí. Uvolnění natolik, abyste se nechvěli, a napjatí natolik, abyste zvládli mocnou explozi. Mohla utrpět i celková tělesná kondice, což je také důležité, protože ke střelení patří i nízká tepová frekvence a dobré dýchání.

Nakonec jsem ale řekl: „Schopnost vidění.“

O'Day se otázel: „Proč?“

„Všechno, co v posledních patnácti letech viděl, měl těsně před očima. V podstatě se díval jenom do zdi. Dokonce i při procházkách na dvoře. Nezaostřil do dálky od té doby, co byl mladý.“ Což se mi všechno líbilo. Těšila mě představa ochablého Kotta, možná trochu roztřeseného, s brýlemi na nose, shrbeného, i když není moc vysoký.

Pak přečetl O'Day propouštěcí zprávu z vězení.

Kott měl kořeny v Československu nebo v Arkansasu nebo na obou místech, ale patnáct let ve vězení strávil jako východní mudrc. Věnoval se józe a meditaci. Jednou denně zlehka cvičil, aby si uchoval pevnost a pružnost svalů, a hodiny se nehýbal a sotva dýchal, pohled upřený do tisícimetrové dálky. Tvrdil, že to musí trénovat.

O'Day sdělil: „Trochu jsem se poptal. Většinou dívek, které tady pracují. Tvrdí, že při tomhle druhu jógy jde o klid a uvolněnou sílu. Vytrácíte se, vytrácíte a vytrácíte a najednou bum, přejdete do jiné pozice. To samé platí pro meditaci. Vyprázdněte mysl. Vyvolejte si v duchu obraz svého úspěchu.“

„Chcete tím říct, že se z vězení vrátil v lepší formě, než když do něj šel?“

„Patnáct let usilovně trénoval. Ve všech směrech. A puška je koneckonců jen kovový nástroj. Úspěch spočívá ve stavu mysli a těla.“

„Jak by se dostal do Paříže? Vlastní pas?“

„Vezměte v potaz politické frakce. Zamyslete se nad jejich platební silou. Pas je poslední z jejich problémů.“

„Když jsem ho viděl naposledy, podepisoval protokol. Před víc než šestnácti lety. Nechápu, jak bych vám mohl pomoci.“

„Musím se připravit na všechny možnosti.“

„Co to má společného se mnou?“

„Jednou jste ho chytil,“ prohlásil O'Day. „Když bude zapotřebí, dokážete ho chytit podruhé.“

PÁTÁ KAPITOLA

V TOMTO BODĚ SE ZAPOJIL SHOEMAKER, jako by skončil stručný přehled a nadešel čas na podrobnosti. Hodně záleželo na motivu útoku. Jisté frakce by nikdy nenajali Izraelce, čímž by se poměr zvýšil na tři ku jedné, až na to, že ten Izraelec vypadá na Ira a používá neutrální krycí jméno. Frakcím možná nedošlo, odkud pochází. Čímž by se celá záležitost zamotala. Nakonec však bylo od motivu upuštěno. Na Francouze byla podle ministerstva zahraničí naštvaná spousta lidí. Proto bylo rozhodnuto, že se ke všem čtyřem podezřelým bude přistupovat stejně. Profilování nebylo povoleno.

Obrátil jsem se ke Casey Niceové: „Pořád je to kravina.“

Casey Niceová se opět otázala: „Co z toho vám přijde jako kravina?“

„Pořád to samé. Rozpoutala se přehnaná mela. Na Francouze byste se nevymočili, ani kdyby hořeli. Přesto jste tady. Reagujete, jako by šlo o Pearl Harbor. Proč? Co by vám mohla Francie udělat? Přerušit dodávky sýru?“

„Nemůžeme si dovolit přešlapování na místě.“

„Nikdo na vás nevidí. Přesouváte se z místa na místo a schováváte se za vymyšlenými označeními. Což je dobře. Žádnému pozorovateli

z velvyslanectví by nedošlo, kdo jste nebo co provádíte. Dokonce ani z francouzského velvyslanectví. Nemůžou vědět, jestli pomáháte či ne. Tak proč se snažíte?“

„Jde o otázku dobré pověsti.“

„Existuje šance čtyři ku jedné, že se někde ve světě nechává najímat odsouzený americký zločinec. Nebyl by první ani poslední. Naše pověst by takovou nepatrnou ránu ustála. Zejména, když to ten Francouz přežil. Nikdo neutrpěl újmu, tak není co řešit.“

O'Day se zavrtěl a pravil: „Nestanovujeme politická pravidla.“

„Naposledy, když jste uposlechli Kongres, běhal Abraham Lincoln ještě v krátkých kalhotách.“

„Koho posloucháte vy?“

Odpověděl jsem: „Prezidenta,“ a zarazil jsem se.

O'Day řekl: „Všichni jsou naštvaní na Francouze, což je v podstatě to samé, jako kdyby na ně nebyl naštvaný nikdo. Nikdo neměl konkrétní důvod, aby vystřelil na jejich prezidenta. Ne tenhle rok. Ne větší než obvykle. Ze zasvěcených míst proto zazněly obavy, že by se mohlo jednat o zkoušku. Náš střelec si dělá jméno a připravuje se na větší zakázku. Což by mohl být kdo? Všichni jsou přesvědčení, že jsou nejdůležitější osoba na světě. Blíží se setkání hlav států Evropské unie a pak přijde G8 a G20. Tam se sejde dvacet světových vůdců. Včetně našeho. Všichni budou pózovat na skupinovou fotografii. Znehybní a nasadí úsměv. S největší pravděpodobností na schodech před veřejnou budovou. Nepřejí si, aby se okolo pohyboval střelec, který dokáže zasáhnout z více než tisíce metrů.“

„Takže ve hře jsou politici, kteří si kryjí záda?“

„Doslova. Z celého světa.“

„Včetně našeho?“

„Je jedno, co si myslí osobně. Vyšiluje tajná služba.“

„Proto to soukromé letadlo.“

„Na penězích nezáleží.“

„Nejsem to ale, doufám, jenom já. Řekněte mi prosím, že nespoleháte na jednoho člověka.“

O'Day prohlásil: „Dostalo se nám veškeré pomoci, kterou potřebujeme.“

Podotkl jsem: „Nejspíš to není Kott.“

„Rozhodně to nejsou tři z nich. Chcete to risknout a vykašlat se na to, nebo se pustíte do práce?“

Na to jsem neodpověděl. Shoemaker mi objasnil, že budu bydlet na nedaleké ubytovně a budu se smět pohybovat jenom po téhle části základny. Kdyby se mě někdo oficiálně nebo jen náhodně zeptal, mám říct, že jsem civilní dodavatel specializovaný na přepravu palet. Kdyby na mě tlačili, mám upřesnit, že pracuji pro 47. skupinu logistiky a pomáhám řešit problém v Turecku. Což dávalo poměrně smysl. Jakmile řeknu Turecko, tazatel si představí řízené střely, nevinná osoba vycouvá a osobě s postranními úmysly se dostane závadějící informace. O'Day usoudil, že přesně takový výsledek si vroucně přejeme.

Zeptal jsem se: „Kdo hledá ty zbývající tři?“

O'Day odvětil: „Jejich vlastní lidé v jejich vlastních zemích.“

„Ne Francouzi ve Francii?“

„Předpokládáme, že si odjel odpočinout domů.“

„Možná to je emigrant. Rus žijící ve Francii. Nebo Izraelec nebo ten chlap z Velké Británie. Na starém statku nebo ve vile u moře.“

„To je možná nenapadlo.“

„Přesídlil Kott do Francie?“

O'Day zavrtěl hlavou a objasnil: „Vrátil se do Arkansasu.“

„A co bylo dál?“

„Během prvního měsíce jsme nad jeho dům několikrát nasadili dron. Nejistili jsme nic znepokojujícího. Pak jsme ten dron potřebovali jinde a odsunuli Kotta na vedlejší kolej.“

„Jak vypadá situace nyní?“

„Opět jsme nasadili dron. Dům je prázdný. Ani známka života.“

Casey Niceová mě doprovodila k ubytovně, o které se zmínil Shoemaker. Vyšlo najevo, že je to spíš malá improvizovaná vesnice sestávající ze samostatných prefabrikovaných mobilních buněk vytvořených

z ocelových šestnáctimetrových lodních kontejnerů. Dva metry čtyřicet vysokých, dva metry čtyřicet širokých, s vyřiznutými okny a dveřmi, s klimatizací a se zavěšeným vodovodním a elektrickým vedením. Můj byl natřený na pískově žlutou a patrně ho přivezli zpátky z Iráku. Už jsem bydlel v horších podmínkách. Byla příjemná noc. Jaro v Severní Karolíně. Ještě příliš brzy na to, aby se udělalo vedro, a příliš pozdě na to, aby byla zima. Na obloze zářily hvězdy a putovaly po ní tajuplné cáry mraků.

Zastavili jsme se u svých kovových dveří a já jsem se zeptal: „Bydlíte také tady?“

Casey Niceová ukázala na vedlejší řadu. „V tom bílém,“ upřesnila. Pokud bydlela v První ulici, pak jsem bydlel v Druhé. „Kvůli tomuhle jste se přihlásila?“

„Ocitla jsem se v ohnisku dění,“ odvětila Niceová. „A to mi plně vyhovuje.“

„Nejspíš to není Kott,“ zopakoval jsem. „Nejvíce nejlepších odstřelovačů produkují podle statistik Rusové. A Izraelci milují ráži .50. Pravděpodobně to bude jeden z nich.“

„Znepokojuje nás ta jóga. Kott měl očividně životní cíl. Chystal se po propuštění začít tam, kde skončil.“ Pak Niceová sama pro sebe přikývla, jako by vykonala zadanou práci, odkráčela a nechala mě samotného. Otevřel jsem svoje dveře a vešel dovnitř.

Vnitřek vypadal přesně jako šestnáctimetrový lodní kontejner, celý z vlnité oceli natřené kolem dokola lesklou bílou barvou, s obývacím prostorem, kuchyní, koupelnou a ložnicí v jedné řadě za sebou. Jako ve starém železničním vagonu. Okna měla cosi jako sklápěcí okenice, ze kterých se dala vytvořit pracovní plocha. Podlaha byla z překližky. Vybalil jsem, což sestávalo z toho, že jsem vyndal z kapsy skládací kartáček na zuby, rozložil ho a zastrčil do skleničky v koupelně. Zvažoval jsem, jestli se nemám osprchovat, ale nedostal jsem se k tomu, protože se ozvalo zaklepání na dveře. Protáhl jsem se těsným prostorem zpátky ke dveřím a otevřel jsem.

Stála tam další žena v černé sukni a saku, v tmavých nylonkách a dobrých botách. Tahle blíž mému věku. Vyzařovala z ní velitelská auto-

rita. Měla černé vlasy protkané stříbrem, úhledně zastřížené, ale nevyfoukané a nenabarvené. V obličejí musela být kdysi krásná a pořád jí to slušelo. Pravila: „Pan Reacher? Já jsem Joan Scarangellová.“

Podala mi ruku. Přijal jsem ji a potřásl jí. Měla ji štíhlou, ale pevnou. S nehty ostříhanými krátce do hranata a nalakovanými průhledným lakem. Bez prstýnků. Otázal jsem se: „CIA?“

Joan Scarangellová se usmála a namítla: „Nemělo by to být vidět na *první* pohled.“

„Už jsem se setkal s ministerstvem zahraničí a speciálními jednotkami. Počítal jsem s tím, že se velice brzy přikutálí i třetí kolo.“

„Můžu dovnitř?“

Můj obývací pokoj měl dva metry čtyřicet na výšku, dva metry čtyřicet na šířku a zhruba čtyři metry na délku. Vešli se do něj dva lidé, ale jen tak tak. Nábytek byl přišroubovaný k podlaze, krátká pohovka a dvě křesílka, vše sestavené do sevřené skupinky. Jako v karavanu nebo ve studiu, kde se vystavují nové kabiny pro gulfstreamy. Posadil jsem se na pohovku, Joan Scarangellová do křesílka a natáčeli jsme se tak dlouho, dokud jsme si neviděli do obličje.

Scarangellová řekla: „Velice oceňujeme vaši pomoc.“

Namítl jsem: „Zatím jsem nic neudělal.“

„Jsem si ale jistá, že v případě nutnosti pomůžete.“

„Ukončila FBI činnost? Není hledání amerických občanů v Americe normálně její úkol?“

„Kott možná pobývá mimo Ameriku. V současné době.“

„Takže je to váš úkol.“

„A chopili jsme se ho. Což také zahrnuje sehnání nejlepší dostupné pomoci. Kdybychom to neudělali, dopustili bychom se nedbalosti. Znáte toho chlapa.“

„Před šestnácti lety jsem ho poslal za mříže. Jinak o něm nic nevím.“

„EU, pak G8 a potom G20,“ řekla Scarangellová. „Evropská unie, pak osm nejsilnějších světových ekonomik a potom dvacet nejsilnějších ekonomik. Hlavy státu, všechny najednou na jednom místě. A priori všichni až na jednoho na neznámé půdě. Kdyby jeden z nich padl, byla by to pohroma. Kdyby jich padlo víc než jeden, byla by to

katastrofa. A slyšela jsem, že jste došel k závěru, že pařížský střelec chtěl vystřelit dvakrát. A co by mu bránilo v tom, aby skončil u dvou? Představte si, že by si to odnesli tři nebo čtyři. Došlo by k ochromení. Zhroutily by se trhy a navrátili bychom se do recese. Lidé by hladověli. Možná by se rozpoutaly války. Mohl by se rozpadnout celý svět.“

„Co kdyby zrušili ta setkání?“

„Stejný výsledek. Světu se musí vládnout. Nejde to dělat po telefonu.“

„Jeden dva měsíce by to šlo.“

„Kdo to má ale navrhnout? Kdo mrkne jako první? My před Rusy? Rusové před námi? Číňané před všemi ostatními?“

„Takže je to testosteronová záležitost?“

Joan Scarangellová opáčila: „Kdy není?“

Upozornil jsem: „Když už mluvíme o vládnutí světu, nemám dokonce ani telefon.“

Scarangellová se otázala: „Přejete si ho?“

„Chci tím jenom říct, že jsem s Johnem Kottem strávil jeden den před šestnácti lety. Nemám zdroje, komunikační prostředky, data-báze, systémy, vůbec nic.“

„My tohle všechno máme. Poskytneme vám všechna vodítka, která máme.“

„A pak mě pošlete, abych ho dostal?“

Scarangellová neodpověděla.

Prohlásil jsem: „Jde o následující, paní Scarangellová. Víím, že jsem právě přiletěl, ale nejsem včerejší. Nejsem padlý na hlavu. Jestli je Kott náš muž, chcete, abych se za ním vypravil a motal se okolo, protože ten, kdo ho platí, mě bude chtít zastavit. Ať už je to jakákoliv frakce, jak říká O'Day. Mám ji vylákat na denní světlo. Víc nic. Mám posloužit jako prachobyčejná návnada.“

Scarangellová neodpověděla.

Pravil jsem: „Nebo chcete, aby na mě Kott zaútočil. Má na mě koneckonců pěkný vztek. Poslal jsem ho na patnáct let do vězení. Určitě figuruju v jeho životních plánech. S největší pravděpodobností proti mně hýčká přiměřeně velkou zášť. Všechna ta jóga byla myšlena pro mě osobně, ne pro udržení celkového zdraví.“

„Nikdo se na vás nedívá jako na návnadu.“

„Blbost. Tom O'Day bere v potaz úplně všechno a vybírá nejsnazší a neúčinnější cesty.“

„Máte strach?“

„Znáte nějaké pěšáky?“

„Tahle základna se jimi jen hemží.“

„Promluvte si s nimi. Pěšáci se potýkají s peklem. Žijí v dírách v zemi, zmrzlí, mokří, obalení blátem a hladoví, střílí na ně z minometů a tanků, padají na ně rakety, bomby a plyn, útočí na ně ze vzduchu a řízenými střelami, nemají před sebou nic jiného než ostnatý drát a kulometná hnízda, ale víte, co nenávidí ze všeho nejvíc?“

„Odstřelovače,“ usoudila Scarangellová.

„Správně,“ potvrdil jsem. „Náhodná smrt, zčista jasna, kdykoliv, kdekoliv, bez upozornění, bez varování. Každou minutu každý den. Bez ustání. Ten stres se stane časem nesnesitelný. Někteří z nich se doslova zblázní. A chápu proč. Právě teď sedím v malé kovové krabici a už se mi to líbí víc, než by mělo.“

„Jednou jsem se setkala s vaším bratrem,“ podotkla Scarangellová.

„Vážně?“

Scarangellová přikývla. „Joe Reacher. Byla jsem tenkrát mladá agentka a on pracoval pro vojenskou rozvědku. Dělalí jsme spolu na jednom případě.“

„A teď se mi chystáte sdělit, že o mně dobře mluvil a tvrdil, že mám pro strach uděláno, protože jsem takový mizera, že se mi nemůže nic stát. Chystáte se vylepšit památku na zesnulého.“

„Je mi líto, že umřel. Ale nemluvil o vás dobře.“

„Kdyby byl Joe tady, řekl by mi, abych vzal nohy na ramena a co nejrychleji od téhle záležitosti utekl. Ve vojenské rozvědce nepracují hlupáci. Znal také Toma O'Daye.“

„Vy nemáte O'Daye moc rád, že je to tak?“

„Myslím, že by měl dostat medaili, kulku do hlavy a někdo by pak po něm měl pojmenovat most.“

„To patrně není dobrý nápad.“

„Překvapuje mě, že je pořád u války.“

„U válu ho drží takovéhle záležitosti. Nyní víc než kdykoliv jindy.
Hraje první housle.“

Nic jsem neřekl.

Scarangellová sdělila: „Nemůžeme vás přinutit, abyste zůstal.“

Pokrčil jsem rameny.

„Dlužím službu Ricku Shoemakerovi,“ pravil jsem. „Zůstanu.“

Dalo se odhadnout, jak se zachovám.

ŠESTÁ KAPITOLA

SCARANGELLOVÁ POTÉ ODEŠLA a zanechala po sobě ve vzduchu jemnou vůni parfému. Já jsem se osprchoval a šel si lehnout. O'Day začínal rád každý den ranní konferencí a chtěl jsem se na ni dostavit hned po snídani. Tu se mi však nepodařilo najít. Svítání odhalilo, že trčíme v odlehlém koutu Pope Fieldu, který je obrovský. Odhadoval jsem, že do nejbližší kantýny to budou dva kilometry. Možná deset. A měl jsem omezenou možnost pohybu. Procházet se bez povolení po Fort Braggu není zrovna nejchytřejší věc na světě. Ne za současných podmínek. Vlastně za žádných podmínek.

Tak jsem se vydal zpátky k červeným dveřím a našel v místnosti se stolem Casey Niceovou. Stůl se prohýbal pod tácy s muffiny a máslovými taštičkami a velkými krabicemi s hotovou kávou. Káva byla od Dunkin' Donuts, ne z armádní kuchyně. Soukromá donáška. Reformy. Cokoliv, aby se ušetřilo pár dolarů.

Casey Niceová se otázala: „Jste spokojený s ubytováním?“

Opáčil jsem: „Lepší než spát pod širákem.“

„Děláte to často?“

„Nemyslím jsem to doslova,“ odvětil jsem.

„Spalo se vám ale dobře?“

„Skvěle.“

„Přišel vás včera v noci někdo navštívit?“

„Žena, která přišla, se jmenuje Joan Scarangellová.“

„Výborně.“

„Kdo to přesně je?“

„Zástupkyně zástupce ředitele operací.“

Což znělo jako bezvýznamná funkce, ale ta funkce není bezvýznamná. Zástupce zástupce ředitele operací patří u CIA do malého okruhu na samém vrcholku. Je to jeden ze tří či čtyř nejlépe informovaných lidí na naší planetě. Přirozené prostředí Scarangellové je kancelář v Langley, osmkrát tak velká jako můj lodní kontejner a s více telefony, než jsem za celý život viděl. Podotkl jsem: „Oni to opravdu berou vážně, nemáte pocit?“

„Nic jiného jim nezbývá, není-liž pravda?“

Na to jsem nic neodpověděl a pak se zjevila sama Scarangellová. Kývla na pozdrav a vzala si muffin a šálek kávy. Pak opět zmizela. Já jsem si vzal dva muffiny, prázdný hrnek a celou krabici kávy. Představoval jsem si, že si ji postavím na konferenční stůl kohoutkem k sobě. Abych si mohl, kdykoliv se mi zachce, dolévat. Jako alkoholik za barem.

Ranní konference se konala v místnosti vedle horní kanceláře O'Daye. Ta místnost nebyla nějak zvlášť luxusní. Jen čtyři obyčejné stoly přisunuté k sobě do čtverce a osm židlí pro nás pět. Shoemaker, O'Day a Scarangellová už seděli na svých místech. Casey Niceová se posadila vedle Scarangellové a já jsem si vybral místo s volnými židlemi po stranách. Postavil jsem před sebe kávu a ukousl vršek muffinu.

Slova se chopil Shoemaker. Měl na sobě opět bojovou uniformu se svou hvězdou, což nebylo překvapující, ale jeho úvodní analýza byla natolik zasvěcená, že si ji přece jen možná zasloužil. Shoemaker oznámil: „Jak to vypadá, polská vláda se chystá vyhlásit předčasné volby a podobná situace panuje i v Řecku. Což zní jako praktický příklad demokracie, když se ale začnete do ústavy Evropské unie, nara-

zíte na ustanovení, že když ve dvou či více členských státech probíhají volby, musí se odložit rokování. Jinými slovy řečeno, zdrhají, co jim síly stačí. K tomu setkání Evropské unie nedojde. Tím pádem se přesouváme na G8 za tři týdny. Ta se má pořád konat. Čímž získáváme čas a cíl.“

Nadechl jsem se, abych promluvil, ale O'Day napřáhl paži, dlaní směrem ke mně, jako by říkal psu, že má zůstat na místě, a pravil: „Chcete mě varovat, že nesmíme dělat ukvapené závěry a že cíl může být kdokoliv. Což je správné, pochopte ale prosím, že jiné cíle jsou nám ukradené. Pokud dostane zásah někdo jiný, budeme tančit radostí. Do té doby budeme z operačních důvodů předpokládat, že atentát na světového vůdce je dokázaný fakt.“

Upřesnil jsem: „Chtěl jsem se zeptat, kdo se té G8 účastní.“

Což musela být hloupá otázka, protože všichni sebou začali šít a nikdo neodpověděl. Nakonec Casey Niceová objasnila: „My, Kanada, Velká Británie, Francie, Německo, Itálie, Japonsko a Rusko.“

Namítl jsem: „To není osm nejsilnějších ekonomik.“

„Kdysi bývaly,“ pravila Joan Scarangellová. „Některé věci se nemění.“

„Takže jestli je ve hře osobní nebo národnostní motiv, může to být kdokoliv z nich. Jestli se ale jedná o teroristickou akci, nebude to patrně při vši úctě Itálie, protože kdo by si toho všimnul? Jejich vůdci se mění každé tři týdny. Stejně jako Kanada. Jejich vůdce byste nepoznali, ani kdybyste ho potkali v obchodě. To samé platí pro Japonsko. A Francii. Také pro Velkou Británii. Když zařve nějaký afektovaný fešák, nezhroutí se svět. Německo by mohlo představovat lehký problém.“

Scarangellová přikývla. „Nejsilnější evropská ekonomie, jediný fiskální růst v celé oblasti a nová psychologie, která je zcela postavená na *nestřílení* politiků. Mohla by se strhnout lavina. A jádro problému by leželo v dalekém Německu.“

„Takže jsme to my, Rusko nebo Německo. Což je hračka. Mějte ty chlapy prostě pod dohledem. Dávejte pozor, aby se nedostali na čerstvý vzduch. Ať se prochází ostatních pět. Nebo pošlete také viceprezidenty, aby zapózovali na té fotografii. To by se dalo zosnovat. Jsme tak stateční, že posíláme oba dva.“

O'Day přikývl. „To je plán B a je už hrubě načrtnutý. Plán A zní najít Johna Kotta. A doufat, že Londýn, Moskva a Tel Aviv budou stejně úspěšní.“

„Víme něco o jejich střelcích?“

„Víme o nich všechno. Brit je bývalý člen SAS a jmenuje se Carson. V uniformě zastřelil víc než padesát lidí, i když to by nikdo nepřiznal, a je zdokumentováno a potvrzeno, že jednoho člověka z dvou tisíc metrů. Rus se jmenuje Datsev. Jeho první instruktor bojoval u Stalingradu, což byla drsná škola. Izraelec se jmenuje Rozan. Nejlepší s Barrettovou .50, jakého Izraelské obranné síly kdy měly, což už je co říct.“

„Připadá mi, že všichni jsou lepší než Kott.“

„Ne, jsou přibližně stejně dobří. Tisíc čtyři sta metrů bylo pro Kotta úplně nic. Běžná rutina. Tedy alespoň do té doby, než jste ho zatknul.“

„Povídáte to, jako byste mi vyčítal, že jsem to udělal.“

„Měl pro nás větší cenu než ten bačkorák, kterého zabil.“

Zeptal jsem se: „Kde se ta G8 koná?“

„V Londýně,“ objasnil O'Day. „Přesněji řečeno, kousek za Londýnem. V nějakém zámku nebo starém hradu. Něco na ten způsob.“

„Má ten hrad vodní příkop?“

„Tím si nejsem jistý.“

„Možná by ho mohli začít kopat.“

„Náš plán je založený na tom, že se nechceme dostat tak daleko.“

„Stejně vám nemůžu pomoci. Mám propadlý pas.“

O'Day poradil: „O tom byste si měl promluvit s ministerstvem zahraničí.“ Pak vzhlédl a Casey Niceová si opět zajela rukou pod sako, stejně jako když mi ukazovala zprávu z velvyslanectví, vytáhla tenoučkou modrou knížku a poslala mi ji po stole. Stejně jako předtím byla ještě teplá.

Byl to pas, na mé jméno a s mou fotografií, vydaný předešlý den a platný deset let.

SEDMÁ KAPITOLA

PO SKONČENÍ KONFERENCE jsem byl požádán, abych šel do kanceláře Ricka Shoemakera, kde jsem byl požádán, abych zahájil taktické plánování cesty do Arkansasu. Což bylo absurdní. Cesta do Arkansasu nepotřebuje taktické plánování. A Arkansas ležel špatným směrem. Namítl jsem: „Určitě zůstal v Evropě. Nejspíš už je v Londýně. Jestli je to vůbec on.“

Shoemaker pravil: „Joan Scarangellová nám pověděla, že jste plně pochopil svou roli.“

Nejsem nic jiného než návnada.

Podivil jsem se: „To myslíte vážně?“

Shoemaker mě ujistil: „Není to žádný těžký úkol. Jak už jste řekl, jestli je Kott střelec, kterého hledáme, nebude patrně doma. Jestli je to ale náš střelec, možná tam někoho umístili, aby sledoval, jak postupujeme. Je to první krok, který se nabízí. Krok, který bychom měli v každém případě udělat. Potřebujeme potvrdit, že zase začal se střelením. Jestli to neudělal, máme po starostech. Jóga a meditace nejsou lék na všechno. Člověk musí také trochu trénovat. Možná čekají, že se přijedeme podívat. Nebudou to žádná esa.“

Lehce byste si s nimi poradil. Mohli bychom od nich ale získat nějaké informace.“

„Jestli je to on.“

„A jestli to není on, máme o problém méně.“

„Proč já? Po světě se pohybuje spousta federálních agentů. Byla by z nich krásná návnada. Patrně lepší než já. Mohli by se dostavit se zapnutými majáčky a sirénami.“

„Víte, kolik Američanů má v současné době povolení sdílet tajné informace?“

„Netuším.“

„Skoro milion a půl z nich jsou civilisti. Výkonní ředitelé, obchodníci, dodavatelé a subdodavatelé. A v nejlepším případě je z každého milionu několik stovek zkorumpovaných.“

„Teď mluvíte jako O'Day.“

„O'Day mívá obvykle pravdu.“

„A je to chronický paranoik.“

„Dobře, snížme ten počet na polovinu. Dobereme se stovky zrádců s povolením mít přísně tajné informace. Národní bezpečnost se úplně vymkla z ruky. Trvá to už deset let. Z tohoto důvodu držíme tenhle projekt pod pokličkou. Moc se o něm nešíříme. Generál O'Day si pro něj vybral lidi, kterým důvěřuje.“

„Nemůžu si ani půjčit auto. Nemám řidičák ani kreditní kartu.“

„Přidělíme vám Casey Niceovou,“ oznámil Shoemaker. „Je dost stará na to, aby řídila.“

„V tom případě se z ní také stane návnada.“

„Víš, k čemu se přihlásila. A je odolnější, než vypadá.“

Podrobný taktický plán nakonec spočíval v tom, že jsem si vzal z koupelny zubní kartáček a opsal si adresu Kottova posledního bydliště, což byl pronajatý domek uprostřed pustiny kdesi v levém dolním cípu státu, kde Arkansas přechází buď v Oklahomu, nebo Texas, či Louisianu. Casey Niceová vešla do svého bílého kontejneru, oblečená v černém kostýmu, a vynořila se v džínách a hnědé kožené bundě. V duchu jsem s ní souhlasil, že takový model je pro levý dolní cíp Arkansasu vhodnější.

Přidělili nám stejné letadlo. Stejnou posádku. Nechal jsem Casey Niceovou vystoupat před sebou po schůdkách. Což je jediný možný způsob, když jeden z vás je dívka něco přes dvacet a druhý není. Posadil jsem se do stejného křesla a Niceová se posadila naproti mně. Stevard tentokrát věděl, kam letíme. Naším cílem byla Texarkana. Civilní letiště s půjčovnou aut. Tentokrát jsme nepotřebovali žádnou složitou geometrii. Naše trasa vedla přes Georgii, Alabamu a Mississippi. Usoudil jsem, že bude stačit jeden šálek kávy, pokud si nedá také Niceová.

Prohodil jsem k ní: „Shoemaker mi řekl, že víte, k čemu jste se přihlásila.“

Niceová opáčila: „Myslím, že vím.“

„Což spočívá v čem?“

„Mají teorii. Zažíváte ji v praxi. Všichni spolupracujeme. Ta teorie zní, že v budoucnosti úplně splyneme. Alespoň v zákulisí. Tak někdo musí vystoupit na veřejnost. Což je v pořádku. Většina mé kariéry leží v budoucnosti.“

„Jak moc jste se zatím pohybovala na veřejnosti?“

„Nenahání mi to strach, jestli se ptáte na tohle.“

„To je dobré vědět,“ podotkl jsem.

„Měla bych mít strach?“

„Už jste někdy byla v hotelu s těmi obrovskými postelemi? Dva metry dlouhými? Přesně tak daleko byste se ode mě měla držet, jestli se tam ocitneme ve volném prostoru. Protože v nejlepším případě nemá Kott s touhle záležitostí nic společného a byl na rybách, když nad jeho domem lítal váš dron, a teď je zase doma, má dlouhou příjezdovou cestu a na kuchyňském okně nabitou zbraň. Kdyby byl hodně vzrušený, mine při prvním výstřelu o metr a půl. Nemine ale o dva metry.“

„Nemyslím, že by byl doma. Domnívám se, že je v Londýně.“

„Proč právě on? Ti ostatní mi připadají lepší.“

„Datsev sloužil jako hodně mladý kluk u Rudé armády a pak u ruské armády. Skončil před pěti lety. Odešel ze státních služeb. Rozan sloužil ještě déle u Izraelských obranných sil. Brit Carson ještě déle u SAS. Ale ta akce v Paříži má úplně nový profil. Proč by Dat-

sev nebo Rozan nebo Carson čekali tak dlouho, než by se dali do podnikání? Ten útok vypadá na chlapa, který rok ladil formu a pak vyvěsil firemní tabulku. Na chlapa, který právě odešel do důchodu.“

„Přesto se držte dva metry ode mě. Datsev, Rozan nebo Carson byli možná zaměstnaní jinde. U soukromé armády či bezpečnostní služby nebo vedli ekologicky zaměřené knihkupectví, ale udeřily na ně zlé časy. Nebo jim došly příjmy z penze. Nebo právě vyšli z vězení, kam je poslali za nějaký úplně jiný přečin. Kott je možná na volném trhu déle než všichni ostatní, i když jenom rok.“

„V tom případě si ho vybrali jako prvního, protože má nejvíc zkušeností. Je v Londýně. Jsem si tím jistá. Arkansas mi vůbec nenahání strach.“

Mně zpočátku také nenaháněl strach.

OSMÁ KAPITOLA

PŘISTÁLI JSME V TEXARKANĚ a našli půjčovnu aut, na konci dlouhé řady obchodů bezvýhradně spojených s leteckou dopravou. Casey Niceová se prokázala naprosto standardním marylandským řidičským průkazem a já jsem zahlédl datum jejího narození a spočítal si, že je jí dvacet osm let. K řidičskému průkazu přidala Visa kartu marylandské banky. Výměnou obdržela stoh formulářů na podepsání a klíč od pick-upu Ford F-150, který se zdál být mezi zákazníky na texarkanském letišti nejoblíbenější.

Pick-up byl červený a měl navigaci, která se napojovala do otvoru na zapalovač. Niceová zadala adresu. Navigace se zatvářila, že shromáždí veškeré obrovské množství místních informací, a pak sdělila, že nás čeká osmdesát kilometrů. Když jsme odjížděli, ohlédl jsem se na letiště. Spatřil jsem naše letadlo. Před sebou jsme měli úzké klikaté cesty a nové listy na stromech.

Navrhl jsem: „Měli bychom zastavit na oběd.“

Niceová namítla: „Neměli bychom nejdřív splnit náš úkol?“

„Najezte se, když můžete. Tak zní zlaté pravidlo.“

„Kde?“

„V prvním podniku, na který narazíme.“

Doufal jsem, že to bude levná venkovská restaurace u silnice. Místo toho jsme však projeli úhledným městečkem při křižovatce a vynořili se v malé, zbrusu nové průmyslové zóně s benzinovou pumpou Shell na jednom konci a rodinnou restaurací na druhém. Mezi benzinkou a restaurací se táhly levné obchody nabízející nejrůznější životní nezbytnosti, včetně lékárný a obchodu s oblečením. Restaurace měla holé dřevěné stoly a talíře, které se k nim vůbec nehodily, ale jídelníček nabízel slušnou stravu. Dohnal jsem snídani kávou, palačinkami, vajíčky a slaninou. Niceová si dala salát a vodu bez bublinek. Zaplatila, nejspíš na účet O'Daye.

Pak jsem se vrátil k obchodu s oblečením, zaměřil se na khaki odstíny ve spodní cenové kategorii a vybral si spodní prádlo, ponožky, kalhoty, košili a bundu, která byla nejspíš určená na hraní golfu za deště. Neobjevil jsem lepší boty, než jsem měl na noze. Jako obvykle jsem se převlékl v kabině a zahodil staré oblečení do odpadkového koše. Casey Niceovou ten postup zaujal, jako obvykle každého. Právila: „Na poradě jsem slyšela, že to tak děláte, ale nebyla jsem si jistá, jestli tomu mám věřit.“

Podivil jsem se: „Vy jste kvůli mně měli poradu?“

„Generál O'Day vám říká Sherlock Homeless, Sherlock Bezdomovec.“

„Měl by se zamyslet nad tím, že sám potřebuje nový svetr.“

Nastoupili jsme zpátky do červeného pick-upu a pokračovali v cestě, na severozápad podél cípu Texasu, směrem k hranici s Oklahomou. Navigace ukazovala místo našeho určení jako černobíle kostkovanou vlajku, jakou se mává v cíli závodu, a zdálo se, že se tyčí uprostřed naprosté prázdnoty. Doufal jsem, že až se přiblížíme, objeví se na obrazovce cesty.

Za hodinu se skutečně objevily, úzké, šedivé a zakroucené. Přidala se k nim i jezera, potoky a řeky, rozmístěné tak, že se dalo předpokládat, že krajina je rozbrázděná roklemi. Což potvrdil pohled na reálný svět. Vlnily se před námi nízké zalesněné pahorky, jeden za druhým,

a ubíhaly jako valcha zleva doprava. Niceová zastavila dva kilometry před kostkovanou vlajkou a vytáhla mobilní telefon, neměla však signál, ať už ho potřebovala na cokoliv. Nejspíš na pohled ze satelitu. Tak jsme vzali zavděk navigací. Kostkovaná vlajka stála asi osm set metrů severně od silnice, po které jsme jeli, zcela opuštěná v moři zeleně.

„Dlouhá příjezdová cesta,“ podotkl jsem.

„Doufejme, že není rovná,“ odtušila Niceová.

O něco pomaleji jsme pokračovali dál, dokud jsme vpředu po pravé straně nezahledli ústí příjezdové cesty. Byly to jen kamenité koleje mezi stromy. Začínaly symbolickou bránou označenou dvěma mohylami z navršených kamenů a rychle se ztrácely za první zatáčkou za zástěnou z čerstvě zeleného listí. Na krajnici stála poštovní schránka, celá zrezivělá a beze jména. A přímo naproti na levé straně od cesty byl jasně vidět dům. Pravděpodobně nejbližší Kottův soused.

Sousední dům nebyl nějak zvlášť výstavný, ale jak to vypadalo, dalo se v něm bydlet. Byl dlouhý, nízký a postavený z hnědých prken. Vepředu měl štěrkový plácek, na kterém parkoval pick-up. Vzadu se rýsovalo cosi jako zahrádka. Na jedné straně se tyčila televizní anténa velikosti rodinného auta a na druhé straně rezivěla pračka se svěšenými hadicemi, vyšisovaná a odepsaná.

Stiskl jsem kloubem na ruce zvonek a za dveřmi se ozvalo konvenční zazvonění. Nikdo neotevřel. Pak jsme zaslechli kroky a zpoza domu vyšel jakýsi muž, ze strany s pračkou. Bylo mu přibližně čtyřicet, měl nakrátko ostríhané vlasy a stejně krátký plnovous, mohutnou šíji, skeptické oči a obličej zajímavý pouze tím, že mu nalevo od středu horní čelisti chyběly dva zuby.

Neutrálním tónem se zeptal: „Můžu nějak pomoci?“

Což je otázka, která podle mé zkušenosti může vést jak k nadšené, upřímně míněné spolupráci, tak i ke kulce do tváře. Sdělil jsem: „Hledáme Johna Kotta.“

Chlap opáčil: „To nejsem já.“

„Víte, kde bydlí?“

Chlap ukázal skrz svůj řídký živý plot, přes silnici k ústí příjezdové cesty.

Otázal jsem se: „Je doma?“
 „Kdo to chce vědět?“
 „Je to můj kámoš.“
 „Odkud?“
 „Z vězení,“ objasnil jsem.
 „Proč za ním sám nezajedete a nepřesvědčíte se na vlastní oči?“
 „Máme auto z půjčovny. Asi by po nás chtěli zaplatit, kdybychom píchli. A ta cesta nevypadá moc sjízdně.“
 Kottův soused sdělil: „Nevím, jestli je doma.“
 „Jak dlouho tady bydlí?“
 „Zhruba rok.“
 „Pracuje?“
 „Neřekl bych.“
 „Tak jak platí nájem?“
 „Nemám tušení.“
 „Vidáte ho přijíždět a odjíždět?“
 „Když zrovna dávám pozor.“
 „Kdy jste ho viděl naposledy?“
 „Tím si nejsem jistý.“
 „Dneska? Včera?“
 „Nevím. Nemám čas, abych se pořád díval.“
 „Před měsícem? Před dvěma měsíci?“
 „Nevím.“
 Zeptal jsem se: „Čím jezdí?“
 „Starým modrým pick-upem,“ dostalo se mi odpovědi. „Skoro starožitným fordem.“
 „Slyšel jste tady někdy střelbu?“
 „Kde?“
 „V lese. Nebo na kopcích.“
 „Tohle je Arkansas,“ upozornil soused.
 „Jezdí za panem Kottem návštěvy?“
 „To nevím.“
 „Nepotulují se tady zvláštní lidé?“
 „Jací zvláštní lidé?“

„Třeba divní cizinci.“

„Vy jste první, koho po dlouhé době vidím.“

Opáčil jsem: „Nejsem divný ani cizinec. Nejsem ani jedno z toho.“

Soused se zeptal: „Kde jste se narodil?“

Což byla otázka, na kterou jsem neměl dobrou odpověď. Ten chlap musel podle mého přízvuku poznat, že nepocházím z jihu. A New York a Los Angeles by pro něj znamenaly to samé. Tak jsem mu pověděl pravdu. Přiznal jsem: „V Západním Berlíně.“

Muž na to nic neřekl.

„Otec sloužil u námořní pěchoty,“ objasnil jsem.

„Já jsem sloužil u vojenského letectva,“ oznámil soused. „Mariňáky nemám rád. Je to podle mě banda komediantů, kteří se honí za slávou.“

„Necítím se uražený,“ odvětil jsem.

Chlap se otočil a podíval se na Casey Niceovou. Pomalu si ji prohlédl od hlavy k patě a usoudil: „Vy jste ve vězení nikdy nebyla.“

Niceová odpověděla: „Jen proto, že nejsou natolik chytrí, aby mě chytili.“

Soused se usmál a vystrčil mezerou mezi zuby jazyk. „Při čem by vás mohli chytit, slečinko?“ prohodil.

Casey Niceová mu poradila: „Měl byste si nechat spravit zuby. Máte hezký úsměv. A měl byste odvézt ze dvora tu pračku. Myslím, že už vám k ničemu není.“

„Děláte si ze mě legraci?“ Soused udělal krok dopředu, probodl Niceovou očima, pak se podíval na mě a já jsem mu odpověděl prázdným pohledem, jako bych měl pětinu vteřiny na to, abych se rozhodl, jestli ho mám nechat celý týden kulhat, nebo ho poslat do konce života na invalidní vozík. Soused se zarazil a řekl: „Přeju vám hezkou návštěvu u kámoše,“ a odkráčel, tentokrát kolem televizní antény. My jsme zůstali chvíli stát ve slabém jarním slunci a potom jsme nastoupili zpátky do pronajatého pick-upu, přehoupli jsme se přes vyvýšený prostředek dvouproutdé silnice a vjeli na kamenité koleje mířící ke Kottovu domu.

DEVÁTÁ KAPITOLA

KOLEJEMI SE NEJELO O MOC LÉPE než vyschlým řečištěm, ale alespoň nebyly rovné. Ne v prvním úseku. Vedly v tupém úhlu z dvouproudé silnice, pak se stáčely prudce doprava nahoru do svahu a potom zase uhýbaly doleva podél okraje rokle, kterou kopírovaly. Pak následovala vlásenka doprava. A za tu už nebylo vidět. Casey Niceová se předkláněla dopředu a bojovala s volantem, který se jí svíjel a poskakoval v ruce.

Poradil jsem: „Musíte se opřít. Nejlepší by bylo, kdybyste si posunula sedadlo dozadu.“

„Proč?“

„Protože když začne střílet, musíte se vrhnout na podlahu. Nevím, jestli má tohle auto motor ze železa nebo hliníku, ale ani jedno by vás moc neochránilo. Pokud byste nebyla na místě mrtvá.“

„Je v Londýně.“

„Jeden z nich je v Londýně. Ostatní tři nejsou.“

„Nejvíc se nabízí on.“

„Strávil patnáct let ve vězení.“

„S plánem v hlavě. Buď mu vyšel, nebo nevyšel. Pokud mu vyšel, je

stejně dobrý jako dřív. Dost dobrý na to, aby zvládl ten výkon v Paříži. Nebo je možná ještě lepší, než býval. Uvažoval jste o tom? V podstatě by to znamenalo, že má nadlidské schopnosti.“

„Zní takhle oficiální interní analýza ministerstva zahraničí? Měli byste se starat o pasy a víza.“

Šinuli jsme se nahoru k slepému místu ve vlásence. Nezahlédli jsme, že by nás někdo pozoroval. Nikdo nesledoval, jak se blížíme. Rokle, podél které jsme jeli, musela vypadat z ptačí perspektivy malá, jako škrábanec na milencových zádech, ale zblízka a osobně v lidském měřítku byla pěkně působivá. Přibližně deset metrů hluboká, jako rána po zahnutém drápu, a dno pokrývaly balvany a kamenná drť, takže tam živořilo jen pár houževnatých keřů a šlahounů. Stromy rostly až nahoře na svazích, s ještě zavinitými a polovičními listy, ale natolik hustými, že zakrývaly výhled.

Usoudil jsem: „Možná bychom měli pokračovat pěšky.“

„Dva metry od sebe?“

„Přinejmenším.“

Niceová ještě víc zpomalila a se zhoupnutím zastavila. Nedalo se sjet ke straně. Koleje byly jen pro jedno auto. Což se mi líbilo. Řekl jsem: „Pokud jel na nákup, uslyšíme, až se bude vracet. Začne troubit, když zjistí, že mu blokujeme cestu.“

„Je v Londýně.“

„Jestli chcete, zůstaňte v autě.“

„Nechci zůstat v autě.“

„Tak jděte jako první. Jako byste prodávala encyklopedie. Nezaštrélí vás.“

„Jste si jistý?“

„Ještě jste mu nic neprovedla.“

„Vidíte? Přece jenom o něm něco víte.“

„Budu se držet dvacet metrů za vámi. Zakřičte, kdyby se vyskytl problém.“

Sledoval jsem, jak se vzdaluje. Opatrně šlapala uprostřed koleje z kamene na kámen, jako by kolej zaplavila voda a ona si nechtěla

namočit boty. Já jsem šel dvacet metrů za ní, dělal delší, ale pomalejší kroky a došlapoval, jako bych stoupal do kopce, i když terén byl rovný. Niceová se zastavila před vlásenkou a ohlédla se. Pokrčil jsem rameny a Niceová zmizela z dohledu. Na chvíli jsem se zastavil a usilovně naslouchal, nezaslechl jsem však nic jiného než křupání kamínků pod jejíma nohama. Tak jsem se vydal za ní, o něco rychleji, abych zkrátil vzdálenost na původní délku.

Za vlásenkou následoval rovný úsek podél úbočí rokle a pak se mezi stromy otvíral náznak mýtiny a možná i domu ze stejných tmavých prken jako dům souseda. A zpoza vzdálených listů prosvítala nalevo matná modrá barva. Možná tam parkoval pradávňý pick-up. Celkem mě od toho místa dělilo asi sto metrů.

Casey Niceová se přede mnou přesunula k okraji koleje. Šlo se jí hůř, ale měla při tom lepší pocit. Stejně jako já. Uhnul jsem také stranou a pokračoval po opačném okraji. Bylo by bývalo zbytečné poskytnout cíl ležící v jedné přímce. Byla by škoda nechat zastřelit Niceovou ranou, která by minula mě, a byla by škoda nechat se zastřelit ranou, která by minula ji.

Pokračovali jsme v diagonálně sevřeném útvaru vpřed, dokud Niceová nedošla na začátek mýtiny, kde se zastavila a ohlédla. Ukázal jsem jí, aby zůstala stát, pradávňým primitivním gestem, jaké používá pěchota, ale Niceová ho pochopila a stáhla se o krok dozadu mezi stromy. Já jsem překročil třemi dlouhými kroky koleje a přidal se k ní. Niceová se zeptala: „Chcete, abych zaklepala na dveře?“

„Asi budete muset,“ potvrdil jsem.

„Má psa?“

„Už by štěkal.“

Niceová přikývla, nadechla se a opustila kryt stromů. Slyšel jsem, jak se změnil zvuk jejích kroků. Vrzání kamínků přešlo v křupání štěrku. Zaslechl jsem zaklepání na dveře. Bez zazvonění zvonku. Jen *tuk-tuk-tuk* kloubů o dřevo, což by ve městě vyznělo jako naléhavé bušení, ale na venkově působilo normálně, protože lidé často pracují daleko od domu.

Nikdo neotevřel.

Žádné kroky, žádné zapraskání, žádné šoupání, žádné vrznutí uvnitř.

Vůbec nic.

Niceová ještě jednou zaklepala.

Ťuk-ťuk-ťuk.

Ticho. Žádná odpověď. Nikdo v domě, žádní pozorovatelé, žádný dohled.

Vykročil jsem, zdolal poslední kus cesty a postavil se vedle Niceové. Většina oken měla zatažené záclony, kterými prosvítalo jen pár místností s levným, několik let starým nábytkem. Dům byl dlouhý bungalov velice podobný domu souseda dole u silnice. Možná ho postavili stejní lidé ve stejnou dobu. Působil důkladně. Mýtina, na které stál, byl kus udusané země nedbale posypané šterkem. Prorůstal jím plevel z předešlého roku, řidší u předních dveří, jak se po něm chodilo, a podobně ušlapaný u zadních dveří a na živelně vzniklých chodničkách stáječících se od obou dveří k zaparkovanému modrému pick-upu.

Modrý pick-up byl opravdu prastarý ford. Musel přijít na sto dolarů. Dokonalý pro chlapa, který právě vyšel z Leavenworthu. Byl ledově studený a vypadal, že tam stojí už dost dlouho, jak to ale u tak starého auta poznat?

Casey Niceová hledala místo, kde by mohl být schovaný klíč. Moc se jich nenabízelo. U dveří nestály květináče, sochy ani kamenní lvi. Zeptala se: „Vloupáme se dovnitř?“

Všiml jsem si třetího vyšlapaného chodníčku, dlouhé, sotva patrné jizvy, kde ještě nestačil dorůst tmavší plevel s pomačkanými lístky. Vedl za pick-up nahoru k další strži.

Rozhodl jsem: „Pojďme se nejdřív podívat na támhleten chodníček.“

Niceová mě následovala v těsném závěsu do lesa. Zahnuli jsme doprava, pak doleva a ocitli se u východního konce další strže. Velice se podobala té první, zhruba deset metrů hluboká rýha v zemi, tvarovaná jako děsuplně dlouhá vana. Před milionem let zde patrně došlo k nějaké geologické události. Nejspíš ji způsobily obrovské ostré balvany zapuštěné do bilionu tun postupujícího ledu, které zapracovaly jako pomalý obří pluh. Dno také pokrývaly úlomky kamenů a skoro

nic tam nerostlo. Hloubku a délku rokle zdůrazňovaly vysoké stromy po stranách.

Tři stromy vyvrátila vichřice. Přímo na východním konci rokle. Tři vysoké ztepilé borovice. Dvě padly souběžně tři metry vedle sebe jako oblouky přes vnější okraj mostu. Třetí rozřezal kdosi motorovou pilou na třímetrové kusy, naskládal je přes mezeru mezi kmeny a udělal z nich bytelnou plošinu. Horní plochu plošiny tvořily standardní překližkové desky do venkovního prostředí přibité hřebíky.

Casey Niceová se zeptala: „Na co to je?“

Vylezli jsme na plošinu, chytli se větví a popošli za jejich pomoci kousek dopředu, bojovali jsme vteřinu o rovnováhu a pak jsme se zastavili a rozhlédli okolo. Za sebou jsme měli stromy. Napravo a nalevo také stromy. Vepředu ubíhala do dálky na západ strž, rovná a úzká. To málo, co v ní rostlo, jsme měli hluboko pod sebou. Na vzdálený konec se nedalo téměř dohlédnout. Ohraničovala ho šedivá čmouha, jako by strži před dávnými lety zabránila v rozletu náhodná kamenná lavina.

Podíval jsem se na plošinu a všiml si dvou nejasných oválných tvarů, těsně vedle sebe, každý z nich velikosti pštosího vejce nebo čtvrtinového fotbalového míče, jeden vedle druhého jako otisky nohou nehybně stojícího člověka. Ty tvary byly šedivé až lehce stříbřité, jak se o překližku třel kov, a nesly také stopy grafitu z mazací vazelíny a utkvěly na nich nečistoty ze vzduchu, protože vazelína zůstane hluboko na mikroskopické úrovni vždycky lepivá.

Přidřepl jsem a přejel po těch tvarech prsty. Řekl jsem: „Při střelbě z tak velké pušky se používá dvounožka pod pažbu. Dá se sklápět a vyklápět. Jako každý správný střelec mazal panty, aby se neopotřebovaly, zbytek vazelíny stíral hadříkem a hadřík otíral o dvounožku, zejména o dolní části, které se jako jediné dotýkají země, aby nezrezivěly, a pak sem chodil střílet tak často a z tolika lehce odlišných pozic, že po sobě zanechal takhle velké stopy.“

„Sherlock Homeless,“ utrousila Niceová.

Zadíval jsem se na konec strže. Nadhodil jsem: „Co kdyby ty kameny sloužily něco jako police nebo stoly? Co když na ně stavěl terče?“

Casey Niceová se zeptala: „Jaké kameny?“